

R O M Ȃ N I A
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.719

Dosar nr. /1/2005
(Nr.vechi: /2005)

Ședința publică din 3 februarie 2006

Completul compus din:

L	L	Z	-	Președinte	
M	A		-	Judecător	
I	S		-	Judecător	
	Magistrat asistent		-	A	C
	Procuror		-	J	C

S-a luat în examinare recursul declarat de inculpatul V împotriva deciziei penale nr.781 din 13 octombrie 2005 a Curții de Apel București, Secția a II-a Penală și pentru Cauze cu Minori și Familie.

A lipsit inculpatul, pentru apărarea căruia s-a prezentat, avocat J, apărătorul ales.

Procedura de citare a fost îndeplinită.

Apărătorul inculpatului a solicitat admiterea recursului, punând concluzii cu privire la menținerea sentinței penale nr.932/2004 prin care s-a dispus achitarea acestuia, considerând că în mod corect s-a reținut de către instanța de fond că nu există probe certe de vinovăție, dezvoltând oral concluziile scrise și depuse la dosar.

Procurorul a cerut respingerea recursului, ca nefondat, soluția pronunțată de curtea de apel privind condamnarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de stupefiante, fiind amplu motivată, apreciindu-se că există probe de vinovăție.

CURTEA

Asupra recursului de față;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.932 din 14 iulie 2004 Tribunalul București a condamnat pe inculpații T și L pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc prevăzută de art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000.

Conform art.11 pct.2 lit.a, raportat la art.10 lit.c din Codul de procedură penală instanța a dispus achitarea inculpatului V.

()
 pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc prevăzută de art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000.

Pentru a hotărî astfel instanța a reținut că la 8 aprilie 2002 Ministerul de Interne prin U.M. București a sesizat Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție că inculpații V și T sunt implicați în comercializarea de substanțe toxice sustrase din Tel-Aviv – Israel.

S-au emis autorizații de înregistrare a convorbirilor telefonice și pentru folosirea agenților sub acoperire.

Un astfel de agent a fost contactat de inculpații V și T care i-au propus să caute cumpărători pentru droguri tip Ecstasy la prețul de 4 dolari bucata, din acest preț urmând să primească 50 de cenți la bucată.

La 10 aprilie 2002 L și T intermediarii lui V urmau să se întâlnească cu un posibil cumpărător al cantității de 4.980 comprimate de Ecstasy.

La ora 16,00, inculpatul T s-a întâlnit la un restaurant cu investigatorul sub acoperire „V” căruia i-a propus să-i vândă 5.000 comprimate la prețul de 4 dolari, dându-i un comprimat garanție că marfa este de calitate.

Inculpatul T i-a cerut investigatorului să revină cu 20.000 dolari în zona Academiei Militare după care urmau să ia contact cu cel care deținea drogurile.

Conform înțelegerii investigatorul sub acoperire „V” împreună cu investigatorul sub acoperire „T” s-au întâlnit cu inculpatul T și s-au deplasat în zona Cimitirului Ghencea. Aici inculpatul T a avut o convorbire telefonică cu inculpatul L care s-a apropiat cu o pungă ce conținea pastilele de Ecstasy. În acest moment organele de urmărire i-au imobilizat pe inculpați. S-a stabilit că în punga cu droguri destinate vânzării erau 4.980 comprimate care în urma expertizării s-au dovedit a conține substanțe stupefiante, respectiv MDMA ce face parte din tabelul I anexă la Legea nr.143/2000.

Referitor la inculpatul V, instanța de fond a reținut că există dubii cu privire la vinovăția inculpatului, la participarea lui la tranzacționarea drogurilor, simpla concluzie din constatarea tehnico-științifică referitoare la comportamentul simulat la testul poligraf neconstituind o probă de vinovăție.

Împotriva soluției de achitare a inculpatului a declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

Curtea de Apel București – Secția a II-a penală prin decizia penală nr.881 din 18 noiembrie 2004 a admis apelul parchetului, a

desființat sentința atacată și în baza art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000 l-a condamnat pe inculpatul V la 11 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a și b din Codul penal.

Această decizia a fost casată în recursul inculpatului V prin decizia nr.3383/2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel București, cu motivarea că inculpatul nu a beneficiat de apărător ales, fiind apărat în dezbaterea apelului de apărător din oficiu.

Curtea de Apel București în rejudecare prin decizia penală nr.781/A/2005 a admis apelul Parchetului de pe lângă Tribunalul București împotriva sentinței penale nr.932 din 14 iulie 2005 a Tribunalului București a desființat sentința atacată și l-a condamnat pe inculpatul V la 10 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a și b din Codul penal pentru infracțiunea prevăzută de art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000, obligându-l la cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva deciziei a declarat recurs inculpatul, care a cerut casarea acesteia și menținerea hotărârii de achitare de la instanța de fond.

În motivele scrise inculpatul a invocat cazul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.18 din Codul de procedură penală, constând în reținerea greșită a faptului că ar fi contribuit la comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, deși în cauză nu au fost administrate probe în acest sens.

S-a mai invocat cazul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.3 din Codul de procedură penală, constând în aceea că magistratul R era incompatibilă să judece apelul, întrucât și-a spus părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauză, a dispus de mai multe ori prelungirea duratei arestării preventive a inculpatului.

Un alt motiv de casare invocat a fost cel prevăzut de art.385⁹ pct.9 din Codul de procedură penală – decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de condamnare a inculpatului.

În recursul inculpatului acesta critică decizia și pentru greșita condamnare, deși în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, motiv de casare prevăzut de art.385⁹ pct.12 Cod procedură penală.

Se motivează că instanța apelului nu a arătat în concret ce anume a făcut inculpatul în legătură cu circulația drogurilor.

Sub același motiv de casare inculpatul critică decizia, întrucât ar fi fost condamnat pentru altă faptă decât aceea pentru care a fost trimis în judecată – respectiv deținere și punere în circulație de droguri de mare risc.

Inculpatul invocă în recursul său și motivul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.10 din Codul de procedură penală, în sensul că

instanța de apel nu s-a pronunțat cu privire la unele probe care erau de natură să influențeze soluția procurorului.

În sfârșit, inculpatul critică decizia pentru modul de individualizare al pedepsei pe care o consideră prea severă în raport de contribuția lui la operațiunile cu droguri comise de inculpați, motiv de casare prevăzut de art.385⁹ pct.14 din Codul de procedură penală.

Recursul nu este fondat.

Referitor la primul motiv de casare invocat, respectiv cel prevăzut de art.385⁹ pct.18 din Codul de procedură penală, Curtea constată că instanța apelului a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor art.63 din Codul de procedură penală referitoare la probe și aprecierea lor.

Astfel, potrivit art.63 din Codul de procedură penală constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei.

Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

La 10 aprilie 2002 lucrătorii de poliție din I.G.P. – Brigada de Combatere a Crimei Organizate și Antidrog București, împreună cu un procuror șef de birou din cadrul Parchetului General, avizată asupra faptului că cei 3 inculpați inclusiv recurentul din cauză, dețineau mii de pastile ce conțineau MDMA și se pregăteau să le vândă, au ținut sub supraveghere întreaga operațiune de transfer a drogurilor care au fost scoase pe piață de inculpați.

În acest sens au și încheiat procesele-verbale de la filele 8-11 u.p. semnate de martorii care sunt identificați în cuprinsul actelor prin datele lor personale. Din cuprinsul proceselor-verbale rezultă că cei care dețineau cantitatea de droguri în final confiscată erau G adică L și I –adică V , recurentul din cauză. Inculpatul T a fost persoana însărcinată de ceilalți doi cu plasarea drogurilor, așa cum s-a reținut în procesul-verbal.

Procesele-verbale întocmite în cauză reprezintă înscrisuri în care se consemnează împrejurări, fapte constatate direct și în prezența martorilor de către organele de urmărire penală. Întrucât aceste procese-verbale relevă elemente de fapt, de natură a servi la constatarea existenței sau inexistenței unor infracțiuni și la identificarea făptuitorilor ele constituie probe. Atâta vreme cât n-au fost administrate cu încălcarea legii ele pot servi la stabilirea situației de fapt în cauza de față.

În declarațiile de la filele 42-51 u.p. audiat de organele de cercetare penală inclusiv de procuror în prezența avocatului,

inculpatului T a arătat că V – recurentul din cauză – l-a cooptat să vândă pastile de Ecstasy, pe care le procurase inculpatul L. În vederea acestei operații s-a întâlnit în mod repetat cu inculpatul V și a purtat discuții telefonice cu acesta referitor la găsirea unor persoane cărora urmau să le vândă o mare cantitate de pastile Ecstasy.

Din procesul-verbal de supraveghere din 10 aprilie 2002 (f.98 u.p.) rezultă că inculpatul T a intrat la ora 16,40, în imobilul din , unde locuiește V și unde a rămas 20 de minute.

Tot în ziua de 10 aprilie 2002 începând cu ora 14,16, organele de urmărire penală au înregistrat, cu autorizarea legală, o convorbire între inculpatul V și T (f.102-103 u.p.) din care rezultă că primul l-a apelat pe al doilea. Inculpatul V

l-a întrebat pe inculpatul T „ce-ai făcut?” T a răspuns: „Păi trebuie să mă văd cu omul acum după-amiaza asta”... V l-a întrebat „pentru astea, da?” la care T i-a răspuns: „da Irinele, pentru ce?”. V a întrebat: „Păi și când te întâlnești cu omul?” la care a primit răspunsul de la T : „Păi în jur de patru mi-a zis, ei vin cu mașina”.

Inculpatul V a întrebat: „Și treci pe la mine sau cum faci?”. Inculpatul T i-a răspuns „Păi normal, nu trebuie să iau”?, la care V i-a răspuns: „Bine hai sunt acasă te aștept, pa”.

Din examinarea înregistrării, în contextul celorlalte probe rezultă că inculpații chiar dacă n-au făcut referire expresă la drogurile pe care urmau să le comercializeze, având motive să se teamă că această convorbire ar fi putut fi înregistrată – au pus la punct ultimele detalii referitoare la înstrăinarea drogurilor în cadrul convorbirii înregistrate.

Rezultă că recurentul era la curent cu demersurile pe care T le făcuse pentru a identifica un cumpărător care poate fi identificat în propoziția lui T : „trebuie să mă văd cu omu în după-amiaza asta”...; Că drogurile urmau să fie înstrăinate către acest „omu”, drogurile fiind denumite „astea”; Că drogurile erau în momentul înregistrării la inculpatul V (și ne întâlnim să-ți dau „treci pe la mine sau cum faci”; „Păi normal nu trebuie să iau”; Bine hai sunt acasă te aștept”...).

De fapt toate celelalte momente până la surprinderea în flagrant a inculpaților L și T s-au derulat conform înțelegerii telefonice cu singura deosebire că cel care a adus drogurile de la V a fost inculpatul L.

Chiar dacă ulterior inculpatul T nu și-a mai menținut declarațiile în cursul procesului penal nu există nici un motiv pentru a le înlătura pe cele care deja au fost examinate.

Prin urmare, curtea de apel a făcut o corectă apreciere a probelor pe care de altfel le-a examinat în cadrul deciziei stabilind în mod corect că inculpatul a deținut și a făcut operații cu substanțele stupefiante ce fac obiectul cauzei. Prin urmare nu sunt incidente cazurile de casare prevăzute de art.385⁹ pct.9 și pct.18 din Codul de procedură penală.

Faptele inculpatului V de a deține și de a colabora la înstrăinarea substanțelor au fost corect încadrate de instanța de apel în infracțiunea prevăzută de art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000, fiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, astfel că nu sunt incidente prevederile art.385⁹ alin.1 pct.12 din Codul de procedură penală.

Nu există în cauză probe de natură să-l exonereze de răspundere pe recurent și care să fi fost ignorate de instanța apelului. Față de probele care au condus instanța la concluzia că recurentul a comis faptele, declarațiile lui V prin care acesta nu recunoaște faptele nu sunt credibile și nu se coroborează cu elementele de fapt de natură a înlătura răspunderea lui penală, astfel că nu există nici cazul de casare prevăzută de art.385⁹ pct.10 din Codul de procedură penală.

Nu există nici cauza de casare prevăzută de art.385⁹ pct.3 din Codul de procedură penală referitor la incompatibilitatea judecătoarei R de a judeca apelul recurentului căruia i-a prelungit arestarea în cursul procesului.

Din examinarea prevederilor art.48 din Codul de procedură penală rezultă că numai judecătorul care a emis mandatul de arestare preventivă în cursul urmăririi penale este incompatibil să judece cauza ceea ce nu s-a întâmplat în această cauză.

Nici ultimul motiv de casare invocat de inculpat, referitor la pedeapsă nu este incident.

Instanța de apel a aplicat inculpatului pedeapsa minimă prevăzută de lege. În raport cu prevederile art.72 din Codul penal, în absența unor împrejurări de natură să atenueze răspunderea penală a inculpatului coborârea pedepsei sub minimul special prevăzută de lege ar fi nelegală.

Așa fiind, Curtea în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b din Codul de procedură penală, va respinge recursul inculpatului pe care-l va obliga la cheltuieli judiciare către stat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de inculpatul V împotriva deciziei penale nr.781 din 13 octombrie 2005 a

Curții de Apel București, Secția a II-a Penală și pentru Cauze cu Minori și Familie.

Obligă recurentul la plata sumei de 100 RON, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 3 februarie 2006.

LumeaJustitiei.ro